

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Directorivm Inqvisitorvm F. Nicolai Eymerici Ordinis Prædicatorum

Nicolaus <Eymericus>

Venetiis, 1607

Quaestio 12. An Inq[ui]sitores teneant reddere r[ati]one[m] platis ordinis
de specta[n]tib. ad officium suu[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-13589

Hanc quaestionem habes etiam apud Locatum in opere iudiciali verbo, Inquisitor. S. Inquisitor non tantum nu. 3. adde Campegium apud Zanchinum tract. de here. in praefatione.

Q V A E S T I O. XI.

Mandari ne possit Inquisitoribus à suis praelatis, ut superfedeant ab executione officij.

Vndecima questio est: Vtrum praelati Ordinum Praedicatorum, possint mandare Inquisitoribus suorum Ordinū, superfedere quo ad certos articulos, certae personae, seu eos suspendere, ne suum officium exequantur?

Pr. elae. supra p. 130.

Respondemus, q. olim sic, per clausulam privilegiorum ordinum praedicatorū in quaest. duabus supra proximis allegatam, ubi dicitur sic: Ipsique q. superfedeant, in iungere, & cetera. Hodie tamē nō, & bene: & hoc patet sū pra in secula parte, in Privilegio Alexandrini iij. Clementis iij. & Urbani iij. directo Inquisitoribus Praedicatorum, & Minorū, ubi dicitur sic: Catholicę fidei, & infra: Etti forsan Magister, & Minister Generales, alijq; Priores, & Prouinciales, ac custodes, seu Guardiani aliquorū locorum vestrorum Ordinū, praetextu quorumcumq; privilegiorū, seu indulgentiarum eiusdem sedis, dictis Ordinibus concessorum, aut concedendorū in posterum, vobis vel vestrum alicui, seu aliquibus iniunxerint, seu quoquomodo praeeperint, ut ad tempus vel quo ad certos articulos, certae personae in negotio superfedeatis eodem: Nos vobis vniuersis, & singulis auctoritate Apostolica districtiue inhibemus, ne ipsi obedire in hac parte, vel intendere quomodolibet praesumat: Nos enim privilegia, sed indulgentias huiusmodi (quantum ad hunc articulum) tenore praesentium reuocantes, omnes excommunicationis, interdicti, & suspensionis sententias, si quas in vos, vel vestrum aliquos hac occasione ferri contigerit, irritas proflus decernimus, & inanes.

COMMENT. LX.

Reservat hęc Eymerci doctrinam Locatus in opere iudiciali verbo, Inquisitor. S. nota quod nu. 39. Ioannes Rojas tract. de heret. p. 2. nu. 418. & Campegium apud Zanchinum c. 31.

Hoc autem privilegium, ut praelatis suorum ordinum non teneatur obedire Inquisitores in spectantibus ad suum officium: favore fidei ipsis tributū est. nam cum Romani Pontifices sacrum Inquisitionis officium ab omni impedimento liberum, et immune constituere sapienter, & religiose decreuerint, vni que ac praecipuum impedimentum nasci potuerit à praelatis religionum, si cum Regulares Inquisitores creantur, suis praelatis obedire in suo officio tenerentur, propterea prudentissima ratione cautum fuit, ut ab eorum quo ad hoc iurisdictione eximeretur: nec praelati ordinum super Inquisitionis negotio vl-

A lam habent potestatem; immo vero tanquam impeditores sancti officij acriter possent coerceri, iuxta qualitatem impedimenti, si quid eorum committerent, quae in hac quaestione recensentur, ac prohibetur illis ne faciant.

Et profecto ob eandem causam tollendorum scilicet omnium impedimentorum Pontifices summi omni aetate ac tempore varij privilegij, & praesidij sanctum Inquisitionis officium munire studuerunt, ut ex multis constitutionibus in eius fauorem editis, manifeste constat.

Q V A E S T I O XII.

BAn inquisitores teneatur reddere rationem praelatis ordinis de spectantibus ad officium suum.

S V M M A R I V M.

- 1 Inquisitores subduntur praelatis ordinis in concernentibus religionem suam.
- 2 Non autē in ijs quae sunt officij Inquisitionis.
- 3 Ab Inquisitore ad praelatos ordinis nō potest appellari.
- 4 Diluuntur obiecta quaedam contra praefata.
- 5 Quae sint causa legitima remouēdi Inquisitorē.

Dodecima quaestio est: Vtrum praelati ordinū Praedicatorum possint mandare Inquisitoribus suorum ordinū, quatenus eis, seu Capitulo Generali, vel Prouinciali reddat rationē de his, quae spectant ad eorum officium Inquisitionis prauitatis?

Respondemus q. non: Inquisitores enim, & sunt religiosi, & sunt domini nostri Papae delegati, iuxta c. Ne aliqui. de here. lib. 6. In quantum sunt religiosi suis praesidentibus, ac domino nostro Papae sunt subditi, vnde quo ad ea quae concernunt suam religionem subiecti sunt domino Papae, & etiam praesidentibus suae religionis: & ideo si Inquisitores committunt contra vota, seu regulam, aut alias obseruantias regulares, & denuntiantur, & interrogantur, & inquiruntur, tenentur veritatem dicere de his, & de alijs etiam concernentibus religionē, ut si inquiratur quid, ubi, & quantum habent, & similia, tenentur praesidentibus eorum inquirentibus, reddere rationē extra de stat. mon. c. Cum ad monasterium.

E 2 In quantum vero ipsi Inquisitores sunt domini nostri Papae, & nullius alterius delegati, ut in c. Ne aliqui. de here. li. 6. soli domino nostro Papae sunt subiecti, vnde quo ad ea, quae concernunt ipsam delegationem, seu delegationis officium, in nullo subdunt eorum praesidentibus, sed solā soli domino Papae.

3 Et ideo si ipse Inquisitor indebite aliquē verax captū pro haereti, uel ipsi capto videretur, talis non possit appellare ad praesidentē illius religionis, sed tantum ad dominum nostrum Papam, nec Inquisitor praesidenti suae religionis per-

Ab heretico...

anti vt sibi respondeat de citationibus, captioni-
bus, processibus, abiurationibus, ac sententijs per
eum latis, & alijs ad suum officium pertinentib.
tenetur ei in aliquo obtemperare, sed soli domi-
no, nostro cuius immediate gerit vices. Quis
enim sana mentis diceret, quod visitator, seu vi-
carius Magistri Ordinis Prædicatorum, seu Mi-
nistri Generalis Minorum, ad aliquam prouin-
ciam visitanda destinatus, teneretur reddere ra-
tionem eorum quæ reperit atque concernunt
suum vicariatum, seu visitationem, alteri præsi-
denti illius religionis, nisi soli Magistro, vel Mi-
nistro; qui eum ad huiusmodi destinauit? Et certe
si aliquis alius à Magistro, seu Ministro ei man-
daret, & ille obtemperaret, vterque ignoranter
ageret, & dignus pena foret, quanto magis si præ-
sidentes ordinum Prædicatorum madarent In-
quisitoribus suorum ordinum, quatenus eis de con-
cernentibus illorum officium redderent rationem,
& illi obtemperarent, & isti & illi agerent vt igno-
rantes, ac digni pena, tanquam viurpantes iuris-
dictionem domini nostri Papæ haberentur?

4 Et si dicatur, quod aliquando sic factum est, re-
sponderetur, quod male factum est, & contra ius fa-
ctum est, & non est curandum quid factum est,
sed quid fiendum est. Nam quæ contra ius fiunt,
debent pro infectis haberi. Nec ad consequen-
tiam est trahendum, si illi, qui hoc fecerunt, ma-
gni fuerunt, quia à iure cõmuni exorbitauerunt:
quæ autem à iure communi exorbitant, nequa-
quam ad consequentiam sunt trahenda, extra
de reg. iur. Nec etiam obuiat supradictis, quod
in c. Nolentes. de heret. in clem. mandatur præ-
latis Inquisitorum, quod si eos reos reperiant, mo-
dis scilicet illicitis pecunias extorquendo, quod
eos deponat, & depositos puniat: hoc autem (vide
nar.) requirit præuiam inquisitionem, in qua si in-
terrogetur Inquisitor, teneatur super huiusmodi
respondere: Nā dicitur quod hoc factum est ad cor-
rectionem Inquisitoris, & ista est sola culpa vna
in qua conceditur prælatis deponere Inquisito-
rem in c. allegato. à particulari, autem ad vniuersi-
talem, consequentia est nulla. Et etiam quia mo-
dis licitis pecunias extorquere, non est actus of-
ficij Inquisitoris, immo est contra officium Inquisi-
toris: quia à Papa in c. allegato Nolentes. est eis
interdictum. Et si tenetur Inquisitor prælato suo
requerenti, an modis illicitis à talibus extorserit
pecunias respondere, non tamen sequitur quod
teneatur de alijs quibuscunq; respondere, vt pro-
te, quos processus fecit, si contra talem processus,
quæ & quid talis testificatus fuerit, & similia. Nec
valet si dicatur, quod iuxta privilegia ordinum
prædicatorum, Magistri & Priores Prouinciales,
ac Ministri Generales, & Prouinciales possunt
Inquisitores suorum ordinum remouere seu re-
uocare, cum eis visum fuerit expedire, quod de-
notat dictorum præsidetium non meram volun-
tatem, sed causam rationabile sic exigente; quod
requirit iudicium præuium & Inquisitionem. Nā
verum existit quod eos possunt reuocare, cum vi-
derint expedire, & non libera voluntate.
Expedire autem videtur, inquisitorem ab of-

A ficio remouere, cum eum præsidentes facti cui-
dentra ad laborandum viderint impotentem, in-
firmitate, senectute; & quod deterius est, ignoran-
tia: seu alijs, cum facti euidentia ad laborandum
viderint eum negligentem, & tunc ante debent
eum sollicitare, & ad diligentiam excitare. Quod
si tempore congruo expectatus noluerit vacare,
possunt eum licite reuocare, vel si euidenter eis
constiterit, quod pecunias extorserit modis illicitis,
vito digeste quid est de iure, & secundum glo.
c. Nolentes. alleg. modis illicitis pecunias extor-
quere. His modis & similibus expedit Inquisito-
res per dominum nostrum Papam, ac per eorum
præsidentes ab officio reuocare.

B Sed quod ipsi eorum præsidentes inquirant cum
eisdem, contra quos, & qualitate processerunt, qui
& quæ testificati fuerunt, & similia directis offi-
cij contingentes, nequaquam tenentur eorum
præsidentibus in & super his inquirere; respon-
dere, quia subiecti eis in huiusmodi non existunt,
sed tantummodo domino nostro Papæ, in qui-
bus auctoritate eius agunt, ac vices eius gerunt,
vt not. 2. q. 6. Si Episcopus. & locum eius obtinet.
93. dist. c. vt. quare maiores in officio eis tradi-
to ordinum præsidetibus sunt, vt in c. Sanc. de
offic. iudic. deleg. Minor autem in maiorem non
habet imperium, immo neque in parem. argu.
21. dist. Inferior. & ff. ad Trebel. Ille à quo. qua-
re in his obedire Inquisitores talibus præsi-
dentibus non debent, sed Papæ, qui potius est obe-
diendum maiori potestati quam minori. 1. 1. quas.
3. Qui resistit.

COMMENT. LXI.

Totam hanc Eimerici disputationem trans-
lit Locatus in suum opus iudiciale verbo, In-
quisitor. §. reddere autem rationem. nu. 40. retulit
etiam, seu breuius, Campegius apud Zanobinum, c.
31. vers. secundum quod ad superiores attinet. me-
minit eiusdem privilegij, de quo hic differitur, 10
nos Rojas tract. de heret. par. 2. nu. 418. tota per
se est facilis, nec fere indiget interpretationis lumi-
ne: verum more nostro insigniora illustrabimus.

a A particulari autem ad vniuersale conse-
quentia est nulla. Axioma est Aristotelis li. 1.
Prior. Anal. c. 7. dicentis, in nulla syllogismorum
figura ex sumptionibus particularibus, siue sint aie-
tes siue negantes, efficitur necessariam conclusionem.

b Expedire autem videtur Inquisitorem ab
officio remouere, cum eum præsidentes, &c.]
Hæc disputatio de causis, quibus remoueri possunt
Inquisitores, propria erat questionis decimæ. sed
quoniam occasio non inepta oblata hoc loco fuit, ad
hanc disputationem habendam, propterea res hic ab
Eimerico tractata persequitur autem tunc breuiter,
tunc diligenter singulas remotionis causas: sunt ue-
ro in genere tres, impotentia, negligentia, iniquitas
dolos se fraudis prætextu officij commissæ, de quibus
suo ordine dicam.

Ac de causis quidē remouendi indices singula-
ris extat constitutio in l. si quos. c. de offic. præfecti
præto.

Causæ amo-
uendi inqu-
sitorem.

Num. 4.

Num. 4.

Num. 5.

Causæ ex qui-
bus possunt
Inquisitores
remoueri.

prato. Orient. in hac verba: Si quos iudices vel ppter aduersam & longinquam corporis valetudinem: vel propter negligentiam, aut futurum vel simile aliquod vitium sublimitas tua inutilis esse reperit: his ab administratione remotis, & vice eorum alijs subrogatis, furibusque penis legitimis subactis, ad nostram mansuetudinis scientiam, non criminata, sed vindicta referatur. hac ibi. Sed ad Eymericum reuertor.

Ob quam infirmitate possit Inquisitor remoueri.

Sub impotentia ad exercendum officium Inquisitionis contra hereticos ponit & recte, infirmitatem, senectutem, ignorantiam, siue imperitiam: quauis enim quod ait hic, Eymericus de imperitia Inquisitionis non sit in Barchinonensi impresso, nec in Bononiensi, nec in codice Cardinalis de Gambarara, in Sabellano tamen recte ponitur, ut paulo post aperiam.

Sed iam percurramus singula, de infirmitate distinguendum est: nam quae admodum est temporalis, alia vero perpetua. ob temporariam, siue transuentem infirmitatem non est Inquisitor remouendus; nam tunc ipsemet Inquisitor infirmitate durate, potest sibi vicarium, seu commissarium instituire, cui conferat plenam vices suas; quod inue fieri posse alibi documentum: nam cum sit principis delegatus, iob in ista causam potest subdelegare. infirmitatem vero & absentiam iudicis delegati, iustas esse subdelegandi causas explorari iuris est. l. 1. ubi communitur Doctores. ff. de officio eius cui mand. est iurisdic. ubi vero liberatus fuerit a morbo, poterit ad se subdelegatam iurisdictionem reuocare, ut optime docet Bernardus Comensis in lucerna verbo, Inquisitor, §. 2. cuius sententiam veram esse aduersus Panormitanum in c. venerabili. nu. 6. notabili. 9. de officio delegati. & Locatum in opere iudiciali verbo, Inquisitor. nu. 9. copiose alibi probauit.

Quod si infirmitas, aut perpetua sit, aut talis ut Inquisitorem vel omnino impediat, aut certe inopertentem reddat, tunc remouendus erit. argumento textus in l. morbus fonticus. ubi glossa & Doctores. ff. de verb. signifi. Et eorum quae docet sanctus Thomas 2. 2. q. 71. art. 3.

De senectute idem sentiendum arbitror, ut morbo comparetur, iuxta illud Terentianum: Senectus ipsa morbus est. & ideo de senibus etiam distinguendum arbitror. Quidam enim sunt, adeo senio confecti, ut nec memoriam valeant nec iudicio; qui quauis fuerint prudentissimi, interdum tamen vel deliberrant, vel non sunt eorum consilia tuta ob rationis & iudicij imbecillitatem, de quibus vere accipitur illud: Vis pueri senes. & hi iuste, immo necessaria remoueri debent.

Inquisitores quando ob senectutem possint remoueri.

Sunt alij consistentes, & mente & iudicio validi, & ob multam aetatem, & rerum experientiam, multa prudentia decorantur; & hi non modo remoueri non debent, verum in officio sunt confirmandi; quamuis illi id tractare recusent. hi enim ad regendum & gubernandum aptissimi sunt, ut grauitate & vere docuit Aristoteles li. 7. politicorum, & beatus Hieronymus Epistola quadam ad Nepotianum, tradit optime Archiepiscopus in cap. tanta distinctio. 86.

Iam qui dicantur senes, docet Speculator titu. de reffe. §. nunc tractemus. versicu. sed quos vocat

senes. & Felinus in c. quoniam. extra, ut lite non contest.

Quod vero ad imperitiam spectat, exploratissimum est ob eam posse Inquisitores amoueri. si enim non sunt quales docuit Eymericus paulo ante quest. 1. velut inepti reijci debent. & generaliter quidem cautum est, iudices omnes peritos esse oportere: imperitos vero remouendos. in aut be. de iudicibus. §. 1. consensit textus in c. ex litteris. §. ceterum. de eo sanguinit. & affinit. cuius verba sunt, Ceterum tua prudentiam volumus non latere, quod non sunt causa matrimonij tractanda per quoslibet, sed per iudices discretos, qui potestatem habent iudicandi & statuta canonum non ignorent. hactenus ibi. Quod multo magis obseruari debet in causis fidei, quae causis matrimonij preponderant. facit textus in §. 1. insit. de officio iud.

Debent autem Inquisitores, si fieri potest, theologia, iuris canonici, & civilis periti esse: nam & peritorum nomine hos intelligimus, ut docet Ioannes And. in c. vt commissi. de heret. lib. 6. quod si eliguntur, ut sepe contingit, non plene intelliguntur, ac deinde oportet eos diligentissimos esse in cognoscendis omnibus his, sine quibus vix possunt suo muneri satisfacere; & nisi ita faciant, non dubito, quin grauissime peccent.

Nunc vero huic incommodo satis occurrere poterunt Inquisitores, cum in vno hoc Directorij volumine demum illis quidquid ad eorum officium secure exercendum attinet, nam quod non est apud Eymericum tractatum, in nostris hisce exiguis laboribus videbunt fortassis non male explicatum.

De negligentia, nulla dubitatio est, quin ea causam prebeat Inquisitorem remouendam, cum generaliter, quilibet prelati iurisdictionem habentes possint ob negligentiam circa officium suum remoueri, c. si qui Episcopi. 1. q. 1. Glossa, Hostiensis, & communiter Doctores in c. excommunicamus 1. §. vlt. de heret. & negligentia dolo equiparatur. Specul. tit. de resit. in integrum §. 1. vers. vt autem iam quanto tempore inducatur et quomodo probetur negligentia, tradit Bart. in tract. de resibus, & Felinus in c. si autem. de rescript. nu. 3.

Monebo hic, ut Inquisitores in hac fidei causa negligentiam omnino euitent: quoniam etsi in omnibus iudicibus negligentiam circa officium suum graue peccatum sit; in Inquisitoribus tamen ingenitum est scelus, & non caret sanctorum hereticorum suspitione, iuxta tradita per Eymericum par. 2. q. 53. n. 1. hinc grauis, imo olim poena statuta sunt in Episcopos negligentis procedere aduersus hereticos, ut accurate docet Conradus Brunus lib. 4. de heret. cap. 1. & tradit textus in cap. excommunicamus 1. §. vlt.

Generaliter autem etiam appello negligentem, qui aut non exercet, aut debito tempore non exercit, quae ad munus suum spectant. itaque non modo dico negligentem eum, qui non procedit contra hereticos, verum etiam illum, qui non debito tempore procedit; ut si procedat quando capi non possunt, aut quando iam hereses doctuerunt, cum potuerit, si diligenter egisset, hinc incommoda praecandere. & de ne-

de negligentia Inquisitorum extra textum in clem. haret. §. verum quia. vers. quod si odij.

Denique ob iniquitatem possunt etiam remoueri inquisitores, de qua loquitur hic Emericus num. 5. dum ait. vel si euidenter eis constiterit, quod pecunias extorserit modis illicitis. sub iniquitate ergo pono cum auctore primum auaritiam, & extortionem illicitam pecuniarum sacri officij prae textu. per textum in clem. 2. §. 1. de haret. & facit textus in l. illicitas. ff. de officio praesid. & in c. in tantum. & in c. audimus. de sim. tradit Bernardus Comensis in lucerna verbo, inquisitor. §. 10. & Franciscus Squillacensis tract. de fide cath. c. 53.

Nomine vero pecuniarum (vt obiter id dicam) hoc loco non solum intelligimus pecuniam numeratam aut casam, sed rem etiam quamcumque pretio est immobilis, vt ait optime Zabarella in dicta clem. 2. de haret. quod apertissime docet Hermogenianus in l. pecuniae nomine. ff. de verb. signi. Pecuniae nomen non solum numerata pecunia, sed omnes res tam soli quam mobiles, & tam corpora quam continentur. haec ille.

Rursum sub iniquitate colloco prauitatem, qua imponunt alicui crimen, vel suspicionem haresis. de qua in clem. 1. §. verum quia. de haret. traditque Bernardus Comensis in lucerna verbo, inquisitor. §. 9. & alij communiter tum ibi, tum alijs locis.

Alijs quoque modis possunt per iniquitatem inquisitores in grauissimo & integerrimo tribunali delinquere, quos singulatim tradere non est artis. atque vt tandem finiam, nullae sunt causae ob quas possunt inquisitores remoueri, quae ad haec tria generalia capita non referantur.

Quod si queras a quo puniri debeant inquisitores, cum in causa sancti officij deliquerint, respondebo iure cautum esse in clem. 2. de haret. §. qui eandem vt a suis praelatis puniatur in hęc verba. Qui equidem praelati, inquisitores & commissarios praedictos reos inde repertos ab officijs amouere, et amotos alios punire debite seu corrigere teneantur. haec ibi.

Ceterum hodie sicut nec Praelati ordinum cōstituti, aut destituunt seu remouent Apostolicos inquisitores, vt supra q. 9. dictum est, ita nec eos puniunt, sed ea res ad Cardinales inquisitores generales in vniuersa republica Christiana delata est, ipsi enim culpabiles puniunt.

In Hispania praeses inquisitionis (quem Maiorē inquisitorem vocamus) inquisitores delinquentes coerec, quod iure videtur posse facere per textum in dicta clem. 2. de haret. quem paulo ante retulimus, & refert Emericus supra q. 10. huius partis. nibi hominis diplomate quodam Leonis V. Pontificis maximi id ei expressius indultum est.

Quibus tamen minime obstantibus quotiens domino Papae visum fuit ad Rom. curiam liberè potest quoslibet inquisitores quorumcumque regnorū vocare, & punire: cum sit omnium iudex, et inquisitores ab eo sint delegati, & ad eum spectet eorum causas delictaque cognoscere & coercere. quod si alij de eis cognoscant, id ex potestate à Papa contingit, quam quotiescumque voluerit, & auferre poterit, & ad se negotium auocare.

A Ex quibus sit consequens, minus decenter & vere Joannem Roian tract. de haret. par. 2. tit. de priuilegijs inquisitorum, nu. 417. vers. itē inquisitores. dixisse, inquisitores non posse ad Rom. curiam citari; id enim absolute & simpliciter falsum est. Equidem non possunt inquisitores à quibusuis iudicibus, & pro quibusuis sicut alij quilibet ad Romanā curiam euocari, & à Romano Pontifice velut proprio & immediato iudice, & possunt quidē citari, & debent ipsi (nisi rebelles haberi velint) & obedire & cōparere, nullis, indultis aut priuilegijs obstantibus quorum ope nullo pacto à Romani Pontificis iniurisdictione eximi possunt.

Citari possunt inquisitores ad Romanam curiam.

B Postremo cum de puniendis inquisitoribus in causa sancti officij delinquentibus agitur, id obseruandum censeo quod beatus Thomas admebat 2. 2. q. 70. art. ad 3. argum. edisserens de coerendis Cardinalibus Rom. Ecclesiae, vt scilicet caueatur ne ex condemnatione, aut punitione alicuius eorum derogetur in opinione hominum dignitati & auctoritati sancti officij sacrosanctae & inquisitionis, quod est periculosius, quam impunitum relinquere aliquem peccatorem: nisi tale esset delictum vnde scandalū oriatur, ac propterea non esset impunitum relinquentium: cum enim inquisitores Apostolici multis ac praesertim sceleratis hominibus sint formidabiles & iniuriosi, si facile ac publice punirentur, non difficulter eorum delicta à populo stulto & infana plebe in odium & dedecus sancti officij traherentur. itaq; cū necessitas punire inquisitores cogit, caute id fieri debet, ne in superiora incommoda prolabamur.

Caute sunt puniendi inquisitores.

C Et quod deterius est, ignorantia. Hęc verba in solo codice Illustriss. Cardinalis Sabelli reperiebatur, quae nullo pacto visa sunt omittendi, et satis est verisimile haec scripsisse Emericum, vt prioribus praecipua consentanea tradat. cum enim supra q. 1. huius partis dixerit, inquisitorē dēre esse eminenter eruditū, consequitur eum propter ignorantiam, seu imperitiā remoueri posse, vt paulo antea diximus.

N

DE INSTITVTIONE Commissarij Inquisitoris.

QVÆSTIO XIII.

An Inquisitor possit instituire sibi Vicarium.

Terriadecima quæstio est: Vtrū inquisitor possit sibi Vicariū seu Commissarium auctoritate Apostolica instituire? Respondemus q̄ sic: quia delegatus est domini nostri Papae, vt dictum est supra in hac par. 3. q. 4. & patet in c. Ne aliqui. de hareticis lib. 6. Delegatus autem potest subdelegare. C. de iudicijs. l. a iudice. & extra de offi. iudic. deleg. c. Super questionū. Possunt igitur Inquisitores subdelegare, & commissarios seu vicarios facere vel instituire, & hoc supponitur in capi. Multorum. de hareticis in clem. §. verum. vbi dicitur sic: Verum. & in fra: Episcopo & inquisitori praedictis, ac alijs ad

Relat. supra pag. 111.

M m dicti